

Scientia Sanctorum

Collecta Ex Meditationibus Ludovici De Ponte, Joannis Busaei, Joan. Suffren, Juliani Hayneufve, Et Antonii Gaudier, &c. E Societate Jesu, In Dominicis, Festa & ferias totius Anni digesta. Cum Indicibus duobus. I. In singulos dies. II. Ad Exercitia Spiritualia

Puente, Luis de la

Dilingæ, 1685

11. De extraordinariis orandi modis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60561](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60561)

rit DEUS, qui non deserit in se confitentes. Triplex autem notitia universè spectatur: sui ipsius, Christi Domini, DEI ac ejus perfectio- num & operum: quæ notitiæ ita sunt connexæ inter se, ut ex alia in aliam facilè fiat gradus inter meditandum: & habent singulæ proprios quos- dam affectus.

CAPUT XI.

De extraordinariis orandi modis.

ORationis donum à Spiritu sancto est, illic promissum: *Effundam super domum Da-* Zach. 12.
vid & super habitatores Jerusalem Spiritum gra- 10. Rom.
ria & precum: nam, nescimus, quid oremus. si- 8. 2.
cut oportet. Non tamen uno modo Spiritus san- ctus docet orare, ut valde sit reprehensibile, quod quis velit, omnes alios tenere eum mo- dum, quem ipse probat, ac sequitur: cùm *Spi- ritus sit unus & multiplex.*

Porro generatim modi orandi sunt duo, alter ordinarius, de quo hæctenus dictum est; alter *Sap. 7.* verò extraordinarius, isque multiplex. Sed *22.* hunc nec postulare, nec expetere quidem licet; quòd id sit præsumptionis, & periculo illusio- nis expositum, *transfigurante se diabolo in An-* 2 Cor. 11.
gelum lucis: oblatum autem à Deo submissè & 14.
cautè oportet admittere, servatis documentis, quæ 3 p. medit. 19. traduntur, & p. 5. ubi de ap- paritionibus Christi: juvat tamen quædam non ignorare ad hunc modum pertinentia.

Est igitur sciendum, quòd quemadmodum in parte animæ sensitiva habemus quinque sensus exteriores, quibus res sensibiles & delectabiles percipimus: ita proportione quadam in parte rationali sunt actus illis similes, quibus invisibilia DEI & delectabilia percipiuntur: unde existit cognitio quædam experimentalis divinorum: quæ tantò præstat noticiæ ratiocinationibus comparatæ, quantò degustatio mellis antecellit omnem de ea re discursum. Hinc existit mystica Theologia, quæ est sapientia, sive sapida scientia Dei. de qua Dionysius, & alij Patres, & nominatim Bonav. de 7. itineribus æternitatis, in 6. itinere. Sed in hujusmodi, ut Bernardus ait, *Non capit intelligentia, nisi quantum experientia attingit.*

I.
Visio.

Primus modus communicationis est, velut aspectui objiciendo aliquod mysterium in tam claro lumine, ut videre homo sibi videatur ipsam rem: quamvis ea visio non excludat fidem. Hanc notitiam comitatur júbilus, qui est gaudium velut exilentis animæ præ lætitiâ, ob tam eximiam charitatem; quale apud Job: *Deprecabitur DEUM, & placabilis ei erit, & videbit faciem ejus in júbilo.* Ad quod invitamur à DEO ipso: *Vacate & videte, quoniam ego sum DEUS.* Sed vacare oportet à terrenis. Tales illustrationes immittere solet Deus servis suis, sed tanquam fulgurationes transeuntes: ut subito cernant quasi oculis mysterium quodpiam, aut fidei veritatem: ex quo mirifici in anima affectus relinquuntur. Quin ipsi peccatores non-

Job 33. 2.

Pf. 45.

11.

nonnunquam similiter illustrantur, ut perspiciant vel peccati malitiam, vel quid aliud, unde penitus immutentur. De quo in P. 5. de conversione Pauli.

Secundus modus per internum auditum: quando Deus ita se interiùs communicat, ut quædam spiritualia verba formet, quibus doceat animam, vel voluntatem suam circa rem aliquam disertè intimet. Ubi non res ipsa cernitur, ut in primo modo, sed percipitur, quid Deus velit, ad cuius vocem diffluit in affectus Sponsa:

II.
Auditus.

Anima mea liquefacta est, ut dilectus locutus est. Cant. 56.

Huic internæ locutioni similes sunt inspirationes internæ: quæ communiter Justis, ac ipsis peccatoribus immittuntur: quæ sunt voces Dei, sed non illo modo expressæ. Ambos modos per

visum & auditum insinuat Job: *Auditu auris* Job. 42. *audiui: nunc autem oculus meus videt te.* Sed 5.

præstat visus, ut habens plus claritatis: quia res ipsa cernitur, non dicitur solùm. Ergo *audiam,* 9.

quid loquatur in me Dominus.

Tertius modus per internum olfactum, quo præsentitur quædam rerù divinarum quasi fragrantia, valde reficiens confortansque animam,

III.
Odoratus.

atque in earum prosecutionem inflammans,

ut dicat: *Curremus in odorem unguentorum tuorum:* Et Bonav. de Joanne Apostolo refert, orare solito: *Odor tuus, Domine, excitavit in nobis*

concupiscentias æternas. Sicut canis, vestigia feræ odoratus, non desistit iis insistere, donec reperiat: ita anima suavitate æternorum intimè delinita, ad ea se extendit, nihil morata, quid-

quid est extra illa. Solent, qui ad Religionem vocantur, aliquid de hoc odore percipere, quando per difficultates quascunque, à proposito nequeunt retardari.

IV. **Gustus.** Quartus modus per internum gustatum, quo fiunt homini Deus & divina supra mel & favum: contraque planè desipiunt omnia mundana: & solet is sapor etiam in sensum redundare, ut Davidi contingebat: *Cor meum & caro mea exultaverunt in Deum vivum.* Per hunc saporem sit nobis suave jugum Domini, & exercitatio virtutum alioqui difficilium: *O Domine quàm magna est multitudo dulcedinis tuae, quam abscondisti timentibus te!* quasi dicat: magna & multa est dulcedo: Quippe unaquæque virtus suam habet propriam, & eam magnam dulcedinem, unde existat fervor operandi. Verùm etsi non datur cuivis ille sublimis gustus: aliquid tamen de illo communicatur justis ordinariè, & ipsis peccatoribus, ut ablaçentur à sensuum voluptatibus: sed illis in primis datur, qui Christi amore, se penitus abdicarunt omnibus desiderabilibus.

V. **Tactus.** Quintus modus per spiritualem tactum, quo Deus velut tenetur arcto complexu: *Tenui eum, nec dimittam.* Quin & osculū expetitur: *Osculetur me osculo oris sui.* Et vicissim Deus, subjecta capiti leva, *dextra sua amplexatur sponfam.* Hæc est quædam adhæsiō, de qua scriptum est: *Qui adheret Domino, unus Spiritus est:* ut absit hinc omnis carnalis cogitatio. Hi sunt spirituales quasi sensus, quos Deus tribuit, ut placet,

1 Cor. 6.
17.
Custodia
sensuū.

ect. Nos interea mortificemus sensus nostros exteriores ut participare possimus de interioribus: nam teste Gregorio: *Ubi externus sensus clauditur: mox internus aperitur.* Contra verò teste Augustino: *Internus sensus dormit, si suis externus voluptatibus se tradit.*

CAPUT XII.

De præscribendo tempore meditationi.

Orationis duplex tempus esse potest: unum Orationis tempus duplex. quotidianum & statum, alterum extraordinarium, cum ad unam vel plures hebdomadas, cæteris curis sepositis, homo se tradit divinarum commentationi, quod ob plures causas suscipi potest. I. Ad seriam conversionem, per accuratam & generalem confessionem. II. Ad comparandum mysticæ hujus Theologiæ usum per plures hebdomadas, sub aliquo spirituali duce. III. Ad consulendum Deum de vitæ statu, vel etiam de negotio aliquo gravi suscipiendo. IV. Quando aliquis vir in hoc genere exercitatus, sentit se languere, ad excitandum spiritum. V. Quando etiam nihil horum sufficit ad fruendum Deo per otium.

Ordinarium & quotidianum tempus non Ordinarium tempus. potest omnibus idem præscribi; utile foret manè aut vesperi horam unam ponere, exemplo Christi, cum objecit Apostolis: *Non potuistis una hora vigilare mecum?* Mat. 26. Si minùs liceat horam dare, 40. saltem mediam; aut quartam partem & in